

စိုင်းကြွေ (လေးရိုး)

ချစ်ခြင်းရဲ့ ကျေးဇူးတင်မှုများ

အချစ်လုံးချင်း ဝတ္ထုသစ်

အခန်း (၁)

“ကူးကူး”

လအတာ မီးဖိုချောင်နောက်ဘက်ကနေ တက် လာပြီး အသံတိုးတိုး နဲ့ ခေါ်ပေမယ့် ပေါက်ကျော်ကလေး လတန်ခူးရဲ့ ထူးသံကိုမကြားရချေ။

သိပ်တော့ ယုံရသည် မဟုတ်။ တစ်ခါတလေ ခေါ်သံကြားလျက်နဲ့ ထူးချင်မှ ထူးသည် ။ ပေကတ်ကတ်၊ ဂျစ်တစ်တစ်နေသော သူမ၏ ဒဏ် ကို အိမ်သားတိုင်းခံကြရသည် ။

ထပ်ခေါ်ကြည့်သော်လည်း တကယ်ပင်ပြန်မထူးပါ။

“ဟာ ... ဒီကောင်မလေး ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

မီးဖိုဆောင်ဘက်မှ တစ်ဆင့် ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာစဉ်မှာ တော့

“ဟာ”

သူ့မှာ ပြန်ဝင်ရခက်၊ ထွက်ရခက်။ မေလေးဆီ ဧည့်သည် ရောက်နေ ပါလား။ သူပြန်လှည့်ထွက်မည်ပြင်စဉ်။

“သား ... ခဏလာဦး”

မေလေးရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် သူ့အကြံ မအောင်မြင်တော့ဘဲ လွတ်နေ သောခုံမှာ ဝင်ထိုင်ကာ မေလေးကို လှမ်းကြည့်မိသည် ။

ပြီးတော့ သူ့ကိုကြည့်နေသော ဧည့်သည် (၂) ဦး၊

မေလေးအရွယ်အမျိုးသမီးကြီးရယ်၊ သူ့ထက် (၃) နှစ်ခန့်ကြီးနိုင်သော
ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်။ စူးရှသော မျက်ဝန်းတွေက အရာရာမှာ နှို
က်နှိုက်ချွတ်ချွတ် သိနိုင်သော ဟန်။

“သူက”

အမျိုးသမီးကြီးက သူ့ကိုကြည့်၍ မေးလေသည် ။ မေလေးက ပြုံး၍

-

“အဲဒါ ခင်ခင်ရဲ့ သားလေ မျိုးရဲ့ ”

“ဟုတ်လား ... ခင်ခင်မှာ ဒီအရွယ်သားရှိမှန်း မကြားမိခဲ့ဘူး ရင်ရင်
ရေ၊ တကယ့်လူချောပဲ”

“မကြားဆို (၂၅) နှစ်နီးပါး အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားတာကိုး မျိုးရဲ့
။ တို့ တောင် သားအောင်ကိုတွေ့တော့ လုံးဝမမှတ်မိဘူး အဟုတ်၊ သား
အောင်က ညီမလေးကိုတွေ့ရင် မှတ်မိပါ့မလား”

“သူက အရင်လို စွာသေးလား အန်တီ၊ လက်တောက်လောက်အရွယ်
တောင် စွာနေတာ အခုဆို စွာနေတော့မှာ ထင်တယ်”

“ဟယ် ... သားက မှန်းတတ်လိုက်တာ။ မြင်ရင် မင်းထင်တာထက်
တောင် ပိုနေဦးမယ်”

“ဒါနဲ့ နင့်သမီးကော”

တကယ်တော့ သူက သူ့စိမ်းသက်သက်။ မေလေးက ထိုင်ဆိုလို့ သာ
ထိုင်နေရသည် ။

“ကဲ သားရေ ... မင်းညီမလေးကို သွားခေါ်ပေးဦး။

ဧည့်သည် ရောက်မယ်လို့ သေချာပြောထားတာကို”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ မတ်တတ်ထရပ်ကာ အိမ်ပြင်ဘက်ထွက်လာစဉ် -

“သမီးက ဘယ်အရွယ်ရှိပြီလဲ ရင်ရင်”

“၁၉-နှစ်ပြည့်တော့မယ်။ သားက (၂၅) နှစ်လေ။ EP နဲ့ ဘွဲ့ရပြီးပြီ။ အခု ငါတို့ ညီမတွေ စုပေါင်းဖွင့်ပေးထားတဲ့ အထည်ချုပ်စက်ရုံမှာ ဦးစီးနေတာလေ။ သိပ်အားကိုးရတဲ့ သား”

သူ့ကျောနောက်မှာ ကပ်လာသည့်စကားတွေကြောင့် သူဝမ်းသာပီတိဖြစ်မိသည် ။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေလေးရယ်။ မေလေးတို့ ကျေးဇူးတွေကြောင့် ကျွန်တော် လူကြားထဲမှာ မျက်နှာမငယ်ရတာပါ။

သူဟာ မေလေးတို့ နဲ့ ဘာမှ မတော်စပ်ပေမယ့် သူ့မိခင်ဟာ မေလေးရဲ့ ညီမ မေငယ် (ဒေါ်ခင်ခင်) ၏ ယောင်းမ။ မေငယ်နဲ့ သူ့မိခင်ဟာ သမီးယောင်းမဖြစ်သလို သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းလည်း ဟုတ်သည် ။

သူ့မိခင်နဲ့ မေငယ်ခင်ပွန်း ဦးဦးနဲ့ က မောင်နှမအရင်း။ နိုင်ငံခြားမှာ ကုမ္ပဏီစပ်တူထောင်သည် ။ ဘယ်တုန်းကမှ သွေးမကွဲခဲ့ပါ။ သူ (၁၀) နှစ်သားအရွယ်တွင် ဖေဖေနဲ့ မေမေ နိုင်ငံခြားသို့အသွား လေယာဉ်ပျက်ကျ၍ ဆုံးခဲ့သည် ။ ထိုထဲမှာ ဦးဦးလည်း အပါအဝင်။ ထိုနေ့က မလိုက်ဖြစ်ခဲ့သော မေငယ်သည် ကံကောင်းလျက်။

ထိုချိန်မှ စ၍ သူဟာ မေငယ်ရဲ့ သားဖြစ်ခဲ့ရပြီး နိုင်ငံခြား၌ ရှိသော ကုမ္ပဏီကို လူယုံနဲ့ ထားကာ သူ့ကို သားအရင်းကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်ခဲ့သော မေငယ်။ မေတ္တာနဲ့ ပတ်သက်၍ ဘယ်တော့မှ မျက်နှာမငယ်ခဲ့ရသောသူ။

လင်ယောက်ျားလည်း မရှိ၊ မိန်းမသားတစ်ဦးထဲ နေ၍ မသင့်တော်
ဟု ဆိုကာ မေကြီးက ခေါ်၍ သူတို့ မေကြီးတို့ အိမ်ရောက်ခဲ့သည်။ ။

ထိုစဉ်က -

“မေငယ် ... သားတို့ အဲဒီမှာ သွားမနေလို့ မရဘူးလား။ သား မသွား
ချင်ဘူး”

“သားရယ် ... ဟိုရောက်ရင် သားအရမ်းပျော်မှာ ပါ။ ဟိုမှာ သားကိုရို
က်မယ့်သူ၊ ဆူမယ့်သူ မရှိပါဘူး။ ဟိုမှာ ရှိတဲ့ မေကြီးနဲ့ မေလေးက သား
လေးကို အရမ်းလိုချင်တာ။ ပြီးတော့ ... သား ညီမလေးတစ်ယောက်လ
ည်း ရဦးမှာ ”

တကယ်လည်း မေငယ်တို့ အိမ်ရောက်သွားတော့ သူ့အတွက် စိမ်းသ
က်မနေဘဲ ဘိုမရုပ်လို ချစ်စရာကောင်းသော (၄) နှစ်အရွယ်ကလေး
သေးသေးလေးကို ပြေးပွေ့ကာက သားလေးကို အရမ်းလိုချင်တာ။ ပြီး
တော့ ... သား ညီမလေးတစ်ယောက်လည်း ရဦးမှာ ”

တကယ်လည်း မေငယ်တို့ အိမ်ရောက်သွားတော့ သူ့အတွက် စိမ်းသ
က်မနေဘဲ ဘိုမရုပ်လို ချစ်စရာကောင်းသော (၄) နှစ်အရွယ်ကလေး
သေးသေးလေးကို ပြေးပွေ့ကာ -

“မေငယ် ... ဒါ သားရဲ့ ညီမလေးလား။ မေငယ်ပြောတဲ့ ညီမလေး
လား၊ ချစ်စရာလေး”

ညီမလေးကလည်း အကြောက်အလန့်မရှိ။ တွန်းထိုးရုန်းကန်ခြင်းမ
ရှိဘဲ သူ့ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ မျက်လုံးဝိုင်းတွေနဲ့ မော့ကြည့်
၍ -

“မီးမီးရဲ့ ကိုကို လုပ်မှာ လား”

တဲ့ ။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ညီမလေး။ သူ့မှာ စိုးရိမ်သောကစိတ်တွေ
လွင့်ပြယ်သွားရသည် ။ နောက်ပြီး အံ့ဩစရာကောင်းတာက ညီမလေးနဲ့
သူ မွေးနေ့မွေးရက်တူသော ဧပရယ်လဖွားတွေ။ မေလေးက သူ့နာမည်
နှင့် ညီမလေးနာမည် ဆင်တူဖြစ်အောင် ‘ လအတာနဲ့ လတန်ခူး’
ဆိုပြီးပြောင်းခဲ့ပေးသည် ။

ကူးကူးက တစ်အိမ်လုံးရဲ့ အလိုလိုက်မှုကို ခံရသောကြောင့် ခပ်ဆိုး
ဆိုးကောင်မလေးဖြစ်နေသည် ။

ဆိုးသည် ဟု ဆိုရာတွင် စကားနားမထောင်၊ မိုက်ရိုင်းနေသောသူ မ
ဟုတ်ပေမယ့် တစ်ဇွတ်ထိုးဆန်သောဉာဏ်၊ ဒါဆိုဒါမှ စိတ်မှတ်ကြီး
သော ကောင်မလေး။ သို့သော် ထိုကောင်မလေးသည် သူချစ်သောညီမ
လေးဖြစ်သည် ။

“ကူးကူး”

ခြံထဲဘက်ဆင်းလာရင်း နှုတ်မှ လည်း အသံပြုရသေးသည် ။ အိမ်
ပေါ်မှာ တော့ မရှိနိုင်ချေ။ သူမဟာ အခန်းအောင်း၍ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်
နေဖို့ မုန်းတီး၍ အမြဲတမ်း လှုပ်လှုပ်ရွရွနဲ့ active ဖြစ်နေတတ်သည် ။
ယခုလည်း ငြိမ်နေ၍ အကောင်းမမှတ်နှင့်၊ တစ်ခုခု အဆိုးနဲ့ ကြုံတွေ့ရဖို့
သာမှတ်တော့။

“ကူးကူး”

မာလကာပင်အောက်ရပ်၍ ဟိုဒီကြည့်မိသည် ။ မြို့ထဲမကျ မြို့စွန်မ
ရောက်သော ဤအိမ်သည် သီးပင်စားပင်စုံလင်စွာနှင့်
တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသော နေရာတစ်ခုဖြစ်သည် ။ ကျယ်ဝန်းသော ခြံထဲ
၌ စပယ်၊ နှင်းဆီ၊ သစ်ခွတို့ ကို စီးပွားဖြစ်စိုက်သည် ။ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲရှိ
လျှင် ကြို၍ မှာ ရသည် ။ ဒါက ဘယ်သူဘယ်သူအတွက်ဟု ရည်စူးသော

လုပ်ငန်းမဟုတ်။ မိသားစုပိုင်လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ ။

“ဘုတ်”

“ဗုဒ္ဓေါ”

ခေါင်းပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာလာမှန်သောအရာကြောင့်
အလန့်တကြား ဘုရားတကာ အပင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်မိတော့ -

“ဟင် ... ကူးကူး”

“ဟဲ ဟဲ”

သူ့ကို မာလကာသီးနဲ့ ပေါက်ပြီး မျက်နှာချိုသွေးနေသော
လတန်ခူးကြောင့် စိတ်ဆိုးရခက်၊ ခွင့်လွှတ်ရခက်။ ဒီကောင်မလေးတော်
တော်ဆိုးသည် ။ သူ ဒီလောက်ခေါ်နေတာကို ထူးသံလေးမျှမပေးဘဲ ငြိမ်
နေသည် ။

အဖြူရောင်တီရှုပ်နဲ့ ကွာတားပန် အဝါနုရောင်ကို ဝတ်ထားပြီး တင်
ပါးဖုံးသောဆံပင်ကို နှစ်ဖက်ခွဲ၍ ခပ်မြင့်မြင့်စီးထားသည် ။ ဘယ်လိုပဲပြ
င်ပြင် ညီမလေးက သူ့မျက်စိထဲမှာ တော့ ကလေးလေးပင်။ သို့သော် မျ
က်နှာကို တမင်တကာ တင်း၍ -

“မေလေးက အခုချက်ချင်းလာခဲ့တဲ့ ”

“ဟင် ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဘယ်သိပ္ပံမလဲ၊ ယောက်ျားပေးစားမှာ မဟုတ်တာတော့ သေချာတ
ယ်”

“ဟယ် ... ကိုကိုအစုတ်ပလုတ်”

အပင်ပေါ်ကမဆင်းဘဲ မြဝတီလို အမေးအမြန်းထူနေသောကြောင့်

သူ စိတ်မရှည်စွာဘဲ ပြောပစ်လိုက်၏။

မျောက်မလေးလိုပဲ သစ်ပင်ပေါ်မှ ကျွမ်းကျင်စွာဆင်းသက်ပြီး မြေပြင်ပေါ်ရောက်ခါမှ -

“အ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

စိုးရိမ်မိတော့လည်း သူ့ပဲ၊ ခြေထောက်ကိုကိုင်၍ ရှုံ့မဲ့နေသဖြင့် သူ စိတ်ပူစွာမေးလိုက်သည်။ သူမက မျက်နှာကို ချစ်စဖွယ်ရှုံ့မဲ့၍ -

“ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ၊ ခြေထောက်မျက်သွားတာပေါ့။ အဲဒါကိုကိုကြောင့် ကူးကူးဘာသာနေတာ လာခေါ်ပြီး”

“ဪ ... ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အလကားခေါ်စရာလား။ မေလေးက ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်ဆိုလို့ ”

မေလေးဆိုတာနဲ့ ကောင်မလေးတိတ်သွားသည် ။ အိမ်မှာ သူမ ကြောက်ရသူဆိုလို့ မေလေးသာရှိသည် ။ မေလေးကလွဲ၍ အားလုံးက အငယ်ဆုံးလေးမို့ အလိုလိုက်ထားပေမယ့် မေလေးကတော့ ကူးကူးကို မျက်နှာသာသိပ်မပေးချေ။ ချစ်တာကို သိသာသိစေ မမြင်စေခဲ့။ ရိုက်ပြီး အိပ်ပျော်မှ နမ်းရှိုက်သူဖြစ်ပေ၏။

“သွားမယ် လာ”

“လမ်းမှ မလျှောက်နိုင်တာ”

ကူးကူးက ချစ်စရာကောင်းအောင် လုပ်တတ်သလို မုန်းဖို့ လည်း ကောင်းပါသည် ။

“ကိုကို”

“ဘာလဲဟ”

“လမ်းမလျှောက်နိုင်ပါဘူးဆို၊ လာတွဲပေးလေ”

ဒီနေ့ မေလေးဆီရောက်မည့်လမ်းမမြင်။ မေလေးဒေါသက အကြောင်းသုံးပါးမရွေး
ဒီကောင်မလေးအရိုက်ခံရမှာ ကိုလည်း
မလိုလားသောကြောင့် သူ နောက်ပြန်လှည့်ရသည် ။

ဒါတွေကို ဒီကောင်မလေးကမသိ။

* * *

အခန်း (၂)

ကိုကိုကို ဗိုလ်ကျရလို့ ကူးကူးမျက်နှာပြုံးသွားရ၏။

ဟွန်း။

ဒီညီမလေးရဲ့ ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ ကိုကိုအထွန့်တက်ချင်နေသေးတယ်။

“ဟင် ... နင်က အဝတ်အစားသွားမလဲတော့ဘူးလား”

အိမ်ရှေ့ကဝင်မည်ပြင်တော့ ကိုကိုရဲ့ ခပ်ကျိတ်ကျိတ်အသံကြောင့် -

“ဘာလို့ လဲရမှာ လဲ၊ မင်းသားရောက်နေလို့ လား”

“မေလေး ဆူလိမ့်မယ်”

မေမေနဲ့ လှည့်ပြီးခြိမ်းခြောက်လိုက်သော ကိုကိုကြောင့် ကူးကူးမျက်လုံး ထောင့်ကပ်သွားရသည် ။

“ဆူရင် လက်ဖက်ခြောက်ခပ်မယ်”

“အေးပါ ... ပြီးမှ ကိုကိုရေ လာမလုပ်နဲ့ ”

“ဘာမှ လာမပြောဘူး စိတ်ချ”

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

မနိုင်၊ နိုင်အောင် လိုက်ပြောနေသဖြင့် ဆံပင်လေးတွေ ယမ်းခါသွား

အောင် မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ ။

နာနေသောခြေထောက်ကို ဖွဖွလေးထောက်ကာ ကိုကိုလက်ကို အားပြုပြီး ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာသည်။ ။

“ဒါက ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

မျက်နှာတည်တည်နဲ့ မေလေးကမေးလာသည်။ ။ ကူးကူးဧည့်သည် တွေကို မသိမသာလှည့်ကြည့်မိသည်။ ။

ကူးကူးကို တည်တည်တင်းတင်းနဲ့ စိုက်၍ ကြည့်နေသော ထိုလူကို မျက်စောင်းထိုးပစ်ကာ ဆောင့်အောင့်ထိုင်ချမိပြီး -

“အ ... အမယ်လေး ... ဘာလို့ လွှတ်ချတာလဲ”

ကိုယ့်ဘာသာထိုင်ချတာကို မမြင်မိဘဲ ကိုကိုကိုလှည့်ရန်လုပ်မိ၏။ ကိုကိုက ဘာမှ မပြောဘဲ ကူးကူးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။

“ကူးကူး ဘာလို့ အတာ့ကို ရန်လုပ်နေတာလဲ။ မေမေမေးတာကို မဖြေသေးဘူး”

“ဟို ဟို”

လက်ညှိုးလေး ဟိုဒီဝှေ့ယမ်းလျက် တဟိုဟိုဖြစ်ကာ အကူအညီရလို ရငြား ကိုကိုဘက်ကို လှည့်ကြည့်မိတော့ ကိုကို မသိချင်ယောင်ဆောင် နေသည်။ ။

“မာလကာပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျတာ”

“ကောင်းတယ်”

“မေလေးကလည်း ”

မေမေရွဲ့ပြောတာကို ကိုကိုက မပြောစေချင်သလိုနဲ့ ကန့်ကွက်တော့

ကူးကူး မျက်နှာလေးပြုံးသွားရသည် ။ သိတာပေါ့။ ကူးအပေါ် ကိုကို ဒီ လိုမရက်စက်တတ်မှန်း။

“ရင်ရင့်သမီးလား”

“ဟုတ်တယ် မျိုး။ လတန်ခူးလေ မှတ်မိလား”

“မှတ်မိတာပေါ့ ... သာလိကာမလေးလေ”

အွန်း။

လူကို တိရစ္ဆာန်နဲ့ လာနှိုင်းသော အန်တီကြောင့်
ကူးကူးစကားမပြောနိုင်ဘဲ လည်နင်သွားသည် ။

“သမီး ... အန်တီတို့ ကိုမှတ်မိလား”

ကူး ခေါင်းညိတ်ပြကာ စူပုပ်ပုပ်မျက်နှာကြီးကို လှည့်ကြည့်၍ -

“အန်တီကို မှတ်မိတယ်။ ဒီဦးလေးကိုတော့ မမှတ်မိဘူး။ သူ ဘယ်
သူနဲ့ စိတ်ကောက်လာတာလဲဟင်”

မှတ်ကရော။

မည်းခနဲ ဖြစ်သွားသော မျက်နှာကို စိတ်ပြေနပြေ ကြည့်ပစ်လိုက်သ
ည် ။

“ကူး”

ကိုကိုက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ တားဆီးသည့် ကူး၊ မသိချင်ယောင်
ဆောင်ကာ အန်တီမျိုးကိုပဲကြည့်နေသည် ။ အန်တီမျိုးက -

“ဟုတ်သားပဲ ... သားက ဘာဖြစ်နေတာလဲ အဲဒါ။ ညီမလေးကို နှုတ်
ဆက်လေ”

“သမီးနော် ... မေမေမကြိုက်ဘူး။ မောင်တိုးပွားအောင်ကို ဘယ်လို ခေါ်လိုက်တာလဲ။ အစ်ကိုအရွယ်ပဲ အစ်ကိုခေါ်ပေါ့၊ ဘာဦးလေးလဲ။ မျိုး ရေ ... မင်းမြင်တဲ့ အတိုင်းပဲနော်၊ အဲဒါသာကြည့် ... သားအောင် စိတ်မ ဆိုးနဲ့ နော်”

သူက ကူးကို ခပ်လှောင်လှောင်ပြုံးကြည့်၍ ကိုယ်ကိုမတ်ကာ

“စိတ်မဆိုးပါဘူး အန်တီရယ်။ ကျွန်တော်က လူငယ်တွေကိုနားလည်တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်မလေးငယ်ငယ်တုန်းက ဒီအတိုင်းပဲ နော်။ တော်တော်စွာတယ်။ ကျွန်တော်က နှစ်တွေကြာပြီဆိုတော့ ရင့်ကျက်မယ် ထင်ထားတာ”

“ဟင်”

ဖျဉ်း ခနဲ ဒေါသဖြစ်သွားကာ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည် ။

ဤပုံစံသည် ကူး၏ ပထမဆုံးပုံစံ။ လတန်ခူးက ငုတ်တုတ်မေ့ကျန်ခဲ့ ရိုးထုံးစံမရှိ။ ဒီလူနဲ့ ကျမှ ကူး ဖြစ်နေတာကို ရိပ်မိပုံရသောကိုကိုက ကူးရဲ့ လက်သီးဆုပ်ထားသောလက်ကို ဆွဲယူ၍ -

“မေလေး ... ကူးနဲ့ သား ထမင်းသွားစားလိုက်ဦးမှာ နော်။ အန်တီတို့ ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျာ”

“အေး ... အေး”

“အင်း ... ဒီသမီးတစ်ယောက်နဲ့ တို့ စိတ်ညစ်ပါတယ် မျိုးရယ်။ သား အောင်ပြောသလို သမီးက ဘယ်တော့မှ မရင့်ကျက်ဘူး။ တစ်နေ့နေ့ အိမ်ထောင်ပြုရင် ဒါကိုပဲ ပစ်ချက်အနေနဲ့ တစ်သက်လုံးအနိုင်ယူခံရမှာ ကိုလည်း မလိုလားဘူး။ တစ်အိမ်လုံးက သူ့ကိုဝိုင်းအလိုလိုက်ထားကြတာ မဟုတ်လား”

ရဲထိုက်အောင်ကတော့ ဒေါ်ရင်ရင်ပြောတဲ့ စကားတွေကိုမကြား။ လ
အတာပခုံးကိုမှီ၍ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်သွားသော လန်နူးကိုသာ ကြည့်
လျက် သူ့စိတ်ထဲ သူ့သာသိလိမ့်မည်။

“ပြောစမ်း ... ဧည့်သည် ကို ဘာလို့ ရန်စကားသွားပြောတာလဲ”

ကိုကိုက ကူးကို ထမင်းခိုင်းရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်စေကာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း
မေးသည် ။ ပြီးတော့ မျက်နှာကလည်း မှုန်ကုပ်လျက်။

“ကိုကိုကလည်း ... ကူးကို အပြစ်တင်ချင်နေတယ်။ အဲဒီလူအကြော
င်း ဘာသိလဲ”

“ဘာသိသိ ပြန်မမေးနဲ့ ၊ ငါ မေးတာဖြေ”

ကူးမျက်နှာလေး စူပူပူ ဖြစ်သွား၏။

“ဟွန့် ... ဒါလေးနဲ့ ကူးကို နင်နဲ့ ငါပြောစရာမလိုပါဘူး။

မေမေနဲ့ အန်တီမျိုးတို့ နေတဲ့ ပြင်ဦးလွင်သွားလည်တုန်းက ကူးကို ပ
ညာလာပြထားတာ သိလား။ အဲဒါကို ကိုကို ကူးဘက်မပါဘဲ သူ့ဘက်ပါ
စရာလား။ ကို့ကိုကိုလည်း မကျေနပ်ဘူး။ မေငယ်နဲ့ တိုင်မှာ ”

* * *

အခန်း (၃)

အိုးလေးလှုပ်ပါလေ၊ အိုးလေးလှုပ်ပါလေ xxx ကောင်မလေးတွေ
xxx ဟိတ်ကောင်တွေ xxx ဟိတ်ကောင်တွေ xxx မပြေးနဲ့ သူကြီး
ကလိုက်တယ် xxx တစ်ရွာလုံးထက်ငါ ပိုပြီးမိုက်တယ် xxx မူရာ
တွေ မာယာတွေမလိုပါ xxx ပျော်ရွှင်ချင်တော့ လိုက်ခဲ့ xxx ကြိုက်
တယ် xxx နင်ဟာ အလှကွမ်းတောင်ကိုင် xxx ယောင်ပေ ယောင်
ပေ လုပ်ပြီးနေတော့ ငါလွမ်းအောင်ထိုင်

တစ်ယောက်တည်း စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်၏ တောဂေါ်လီသီချင်းကို အပြ
တ်ဟဲပစ်လိုက်သည်။ ။

ဟဲတယ်ဆိုတာကလည်း ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပေါက်ကွဲသံစဉ် လုပ်ပစ်ခြ
င်းသာ။

မေလေးက ကူးကို အဝတ်အစားမီးပူတိုက်ခိုင်းသတဲ့။ ။

အရင်တုန်းကဆို ဘာမှ မလုပ်ရဘဲ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေကအိမ်တွ
င်းရေးထရိန်နင်ဆင်းခဲ့ရသည်။ ။

“အား ... စိတ်ရှုပ် လာပြီနော်”

အသံကုန်ထည့်အော်ဥ ခုန်ပေါက်ပစ်လိုက်သည်။ ။

မေလေး တကယ်ရက်စက်တယ်။

မနက်ဆိုလည်း ဘာအလုပ်မှ မရှိဘဲ လာနှိုး၏။ ဒါကြောင့် ကူးက

မေလေး ခရီးထွက်နေပါစေလို့ ဆုတောင်းတယ်။ ဒါမှ ကူးနေချင်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့်ရမှာ လေ။ မေကြီးဆိုတာ ကူး တစ်ခါချွဲပဲ ။ မေငယ်ဆိုပိုဆိုး၊ ကူးကိုဆို ဘာမှ မပြောရက် မဆိုရက်။ မေလေးဆူရင် အမြဲတမ်း ကာကွယ်ပေးခဲ့သူ။

သို့သော် အခုလို မေလေးခိုင်းထားတာကိုကျတော့ မလုပ်နဲ့ လို့ မတား။ မေကြီးတို့ ကို ကလေးကို မဖျက်ဆီးကြပါနဲ့ ဟု တားထားလေရဲ့ ။

“ဟွန့် ... ကောင်းတယ်၊ လာမတားနဲ့ ”

တိုက်ရတဲ့ အဝတ်အစားက ကူးအဝတ်အစားတွေပါ။ (၃) (၄) စုံကို (၃) (၄) နာရီကြာအောင် တိုက်နေတာ ကြားဖူးကြသလား။

မကျေနပ်သမျှ သီချင်းတွေပဲ အော်ဆိုပစ်လိုက်သည် ။

အဝတ်ခေါက်လိုက် မီးပူတိုက်လိုက်နဲ့ အင်္ကျီက ကူးလက်ထဲမှာ ချာချာလည်နေသည် ။ အချိန်တော်ကြာမှ ပြီးသည် ။ နာရီကိုငုံကြည့်တော့ (၄) နာရီ။

အိုကေ။

အလုပ်လည်း ပြီးပြီဆိုတော့ ဒီနေ့အတွက် ကူး ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်သူမှ တားလိမ့်မည်မဟုတ်။

“ဖျောက်”

ကိုယ့်အကြံကို သဘောကျစွာ လက်ဖျစ်တီး၍ အိမ်အောက်ဘက် အသားလေးပြေးဆင်းခဲ့သည် ။ ဒီနေ့ စနေ တနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ရက်မို့ ကိုကိုဘယ်မှ သွားမည်မဟုတ်။ အခန်းပြင်ဘက်မှ ကုန်းကုန်းကိုင်းကိုင်းနှင့် ကိုကိုအခန်းပြတင်းပေါက်ဆီသို့ အသာလေး ချောင်းကြည့်ကာ -

“ကိုကို ... ဝါး”

အယ် ...

ကြည့်စမ်း။

ခြောက်လှန့်ရသူတောင် ဖီလင်အောက်သွားသလိုပင်။

ပြတင်းပေါက်နဲ့ ကပ်လျက်တွင် ရှိသော စာကြည့်စားပွဲမှာ ထိုင်၍
ကူးခေါ်သံကို မကြားသလို၊ မလန့်သလိုနှင့် မုန်းဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။

ထိုင်နေရင်း ငုတ်တုတ်မေ့နေသလား။ ဘယ်ရမလဲ ကူးအကြောင်း
သိလျက်နဲ့ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်တက်ထိုင်၍ -

“ကိုကိုရေ”

“ဟာ”

ရှိသမျှအသံကို မိုင်ကုန်လွှတ်ပေးကာ အော်ပစ်လိုက်တော့ ကိုကို အ
လန့်တကြား မော့ကြည့်သည် ။

“ဟား ဟား”

ကူး ကိုကိုဖြစ်နေပုံကို သဘောကျသဖြင့် အော်ရယ်ပစ်လိုက်သည် ။
ကိုကိုက မကျေနပ်သလိုနှင့် -

“ဘာလဲ”

“ကူးနဲ့ အပြင်ခဏလိုက်ခဲ့ပါ”

“ဘာလဲ”

“ဟာ ... ကိုကိုကလည်း ”

ဒီလောက်ကပ်ပြောနေတာကို တစ်ဘာသာ လုပ်နေသဖြင့် ကူး စိတ်

မရှည်တော့ချေ။

ကူး နှုတ်ခမ်းစုနေမှ ဘာကိုသတိရသွားလဲမသိ။ လက်ပေါ်ရောက်
လာသောအရာတွေကိုကြည့်ပြီးမှ နားကြပ်တပ်ထားမှန်း
ကူးသဘောပေါက်သွားသည် ။

“ဘာလဲ ... ဘာလာရှုပ်ဦးမလို့ လဲ။ နင် သိပ်အာမပြန့် နော် ကူး။ ကို
ယ့်ကိုယ်ကိုယ်မိန်းကလေးမှန်းကော သတိရသေးလား။ သီချင်းအော်ဆို
လို့ ဆိုနဲ့ ၊ နင့်အသံကြောင့် အသက်တိုတော့မယ်ထင်တယ်။ ငါ့ညီမရယ်
မိန်းကလေးပီပီသသ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပါလား”

“အမယ်လေး လေး”

နောက်ဆုံးမှာ အသံပျော့လေးနဲ့ ဆုံးမသွားသည့် ကိုကိုကိုကြည့်၍
ကူး ရယ်ပစ်လိုက်ချင်သော်လည်း မရယ်ရဲပါ။ သို့သော် ‘အမယ်လေး
လေး’ ဆိုတာက ထွက်သွားသည် ။

“ပြီးတော့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ အိမ်နီးချင်းပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လို
ထင်မလဲ”

“ဂရုစိုက်စရာမှတ်လို့ ကိုကိုရာ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်နေရင် နေ
စရာကျဉ်းတယ် သိလား”

ကိုကို ဆုံးမလည်း မရပါလားဆိုသည့်ပုံစံနဲ့ စာအုပ်ကိုချကာ အထဲလှ
ည့်ဝင်သွား၏။ ကူးလည်း ဘာမှ မပြောဖြစ်ဘဲ ကြည့်နေလိုက်၏။

သူငယ်ချင်းတွေက ကူးကို ယောင်းမလို့ စကြသည် ။ သူတို့ က ပြော
သည် ၊ ကိုကိုက ယောက်ျားပီပီသသ ချောတာတဲ့ ။ သတင်းကတော့ -

“ကိုအတာကလေ အသားညိုပေမယ့် မမည်းဘူး။ အရပ်ကလည်း အ
ရှည်ကြီး။ လူကလည်း စွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ ပြီးတော့ စက်ရုံမှာ လည်း ဦး

စီးနေတဲ့ သူဆိုတော့ ငါ့အမေကို ပူဆာထားတယ် သိလား။ အမေရေ ...
ဒီလို ခန့်ချောကြီးရရင် သေပျော်ပါပြီလို့ ”

“ကောင်မစုတ်”

ပြောမနာ ဆိုမနာတွေမို့ စနောက်ပြီး ပါးစပ်ကသာ စဟယ်၊ နောက်
ဟယ် ပြောနေကြတာ။ ကူးတို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက်ထဲမှာ အားလုံး
သန့်သန့်လေးတွေ။ အချစ်ရေးဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘူးဟု တွေးထားသူ
တွေ။

ဒါပေမဲ့ ဗရတ်ကျမယ်ဆို လာခဲ့။ အဖော်မပါလည်း တစ်ယောက်တ
ည်း ဟဲရဲသူတွေ။ ဒီထဲမှာ ကူးက ပိုဆိုးသည် ။ ရည်းစားစာများ လာပေး
လျှင် သူများ တွေလို မူ၍ မယူဖို့ ဘာညာမပြော။ ဗရတ်သုတ်ခစာ
ပြန်ပြောင်းရေး၍ နိုးတစ်ဘုတ်မှာ သွားကပ်ထားတတ်သည် ။ ဥပမာ -

“ရင်ထဲမှာ ဖော်မပြနိုင်အောင် ချစ်တယ်ဆိုရင် ရင်ထဲက ရောဂါ
ဟောင်းတွေကို ဖော်ပြဖို့ ရှက်တယ်”

“ကူးအတွက် အရာရာအဆင်သင့်ပါဆိုလျှင် ကိုယ်ဟာသေဖို့ အတွ
က် အဆင်သင့်ပြင်ထားပါပြီ ... ရှလွတ်”

ထိုကပ်ထားသော စာရွက်တွေကို သဇင်က ကျယ်ကျယ်အောင်
ဖတ်ပြ၍ ဒီစာတွေ ကိုယ်ပဲမရေးခဲ့သည့်အတိုင်း ထိုကဲ့သို့လက်စွမ်းထက်
သူတွေ။

ကိုကို ကူးဆီပြန်လျှောက်လာတော့ ဆေးလိပ်ဖွာရှိုက်လာသည် ။ ကူး
နာခေါင်းရှုံ့ကာ ဖေငယ်ပြောတာကို သတိရမိသည် ။

“တို့ သားများ လိမ္မာအောင် ဆုံးမစရာမလိုဘဲကို လိမ္မာခဲ့တာ။ ဆိုး
တာတစ်ခုက ဒီဆေးလိပ်သောက်တာပဲ မသောက်နဲ့ လို့

တားတော့လည်း ယောက်ျားပီသအောင်လို့ တဲ့ လေ။ ဖြေပုံကိုက။ ဒါပေမဲ့ ပြောလို့ သာပြောရတာ တို့ သား ဆေးလိပ်ကြော်ငြာရိုက်ရင် ပေါက်မှာ သိလား။ သူက မင်းသားနဲ့ တူတာကိုး”

တဲ့ ။ ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်လိုက်သေးသည် ။ ဘယ်သူတွေဘယ်လိုပြောပြော ကူးအမြင်မှာ ကိုကိုဟာ သာမန်လူတစ်ယောက်သာ။

“ကဲ ပြော ... ဘာရှုပ်ဦးမလို့ လဲ”

“ကြည့် ... ပြောပုံက”

“ကဲ ... ကျုပ်ပဲမှားပါတယ် ဆရာမရဲ့ ။ လိုရင်းကိုသာ ပြောတော်မူပါ”

“ကျုပ်တဲ့ ၊ ဟား ဟား ... ခွေသွားအပ်မလို့ ၊ စက်ဘီးနဲ့ သွားမယ်”

“ဘာ ... စက်ဘီးနဲ့ သွားမှာ လဲ။ ခွေဆိုင်က ဒီလောက်နီးနီးလေးကို လမ်းလျှောက်သွားမယ်။ ဘာစက်ဘီးနဲ့ မှ မသွားဘူး။ ဒါပဲ”

“ဟာ ... စက်ဘီးစီးချင်လို့ ပါဆို”

“ကူးနော် ... ဂျစ်စရာမဟုတ် ဂျစ်မနေနဲ့ ”

“အဲဒါ ကိုကိုစိတ်ပုပ်တာ။ ကူး စက်ဘီးစီးတာ မနာလိုလို့ ကူးလုပ်သမျှ ကိုကိုကန့်ကွက်တာ။ မောင်နှမတဲ့ ၊ ဘာမောင်နှမလဲ။ ကူးကိုဆို ဘယ်တော့မှ အလိုမလိုက်ဘူး”

“ဟိတ် ... မေလေးဆူမှာ စိုးလို့ ပြောနေတာ။ ကူးပြောမှ ကိုကိုတော်တော်အကျင့်ပုပ်မှန်း သိတော့တယ်”

“မရဘူး ... မရဘူး၊ စီးမှာ ပဲ။ ဆူချင်တဲ့ လူဆူ၊ သူများ အဝတ်အစား

မီးပူတိုက်ရတော့ မခိုင်းပါနဲ့ မေလေးရယ်လို့ လာတားလို့ လား။ အဲဒီတုန်းက ကြိတ်ပျော်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ကူးကလည်း ကွာ”

“ကိုကိုမလိုက်ချင်နေခဲ့”

ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ဆင်း၍ ကူး ကားဂိုထောင်ဘက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

“အဲဒါပဲ ညီမလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာ အလိုတော့မလိုက်ဘူး။ အမြဲတမ်း ကန့်ကွက်နေတာ လူပျိုကြီးဖြစ်ပါစေ၊ ကြိုက်မယ့်သူ မရှိပါစေနဲ့ ”

“ဟိတ် ... ပွစိ ပွစိနဲ့ ဘာတွေရွတ်နေတာလဲ”

ကိုကိုက ကူး တွန်းထုတ်လာသည့်စက်ဘီးကို ဆွဲယူရင်းပြုံးစိစိနဲ့ စနေသည်။ ။ ကူး မဖယ်ပေးဘဲ လက်ကိုင်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားတော့ -

“ဘာလဲ စိတ်ကောက်နေတာလား။ ကိုကို လူပျိုကြီးဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေတာ မဟုတ်လား”

ကူး ပြောနေကျကိုသိနေသော ကိုကိုက မေးလာတော့ ကြာကြာစိတ်မဆိုးတတ်သော ကူး စက်ဘီးကယ်ရီယာခုံပေါ် ခွတက်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ မနက်ပိုင်း စတိုင်ကျကျနဲ့ စက်ရုံကိုသွားရသော ကိုကို ညနေရောက်လျှင် ကူးနှိပ်စက်သမျှကိုခံရသည်။ ။

“ကူး ... နင်တော့ ကျောင်းဖွင့်မှ ပဲ ငါလည်း သက်သာမှာ ”

“အဲဒီကျမှ ငါ့ညီမလေး လိုက်ပို့ချင်လို့ ပါဆိုပြီး လာမပြောနဲ့ ”

“မပြောပါဘူး၊ ကိုကိုကတော့ နားအေးတယ်လို့ ထင်မှာ ”

“မုန်းဖို့ ကောင်းတာ”

* * *

အခန်း (၄)

“ဒါက မနေ့ကပို့လိုက်တဲ့ ဒီဇိုင်းအသစ်ပါ ကိုတာ။ ကြိုက်တာရွေးကြည့်ပါ”

ဦးမြင့်မော်က သူ့ရှေ့၌ ကတ်သလောက်ကို ချပေးသည်။ သူ တစ်ခုချင်းကြည့်ကြသည်။ နိုင်ငံခြားကတ်သလောက်မို့ မြန်မာနိုင်ငံ ရာသီဥတု၊ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနဲ့ ကိုက်ညီသော ပုံစံကိုရှာရသည်။

ကိုယ့်အကြိုက်ထက် အများကြိုက်ကို ဦးစားပေးရသည်။

လုပ်ငန်းတွေက အပြိုင်အဆိုင်ပေါ်လာတာတွေ၊ ပျောက်သွားတာတွေ အများ အပြား။ “မြန်မာဂုဏ်” ကတော့ မုန်တိုင်းဒဏ်ကိုပဲ ခံခဲ့ရပြီးပြီ။ ထူမတ်နေပြီဖြစ်သော လုပ်ငန်းကိုလည်း မလဲရအောင်ဂရုစိုက်ရသေးသည်။

ထို့ပြင် ဒီအထည်ချုပ်လုပ်ငန်းက မေကြီးတို့ ရဲ့ ပင်မလုပ်ငန်းဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။

သူကိုယ်တိုင်ကလည်း နိုင်ငံခြား၌ လူယုံနှင့်လွှဲထားသောရေနံတူးဖော်ရေးလုပ်ငန်းထက် ဤလုပ်ငန်းကိုသာ ပို၍ စိတ်ဝင်စားသည်။

ထိုလူယုံကလည်း အခြားမဟုတ်။ ဖေဖေရဲ့ ညီဝမ်းကွဲဖြစ်ပြီး အင်မတန်မှ သစ္စာရှိကာ တစ်လတစ်လ စာရင်းအတိအကျနှင့် လချုပ်နှစ်ချုပ်ပို့မြဲ။ လိုအပ်မှ အန်ကယ်လာရင်လာ၊ မလာရင် သူ သို့မဟုတ်

မေငယ်သွားသည်။ ။

“ဦးမော်ရွေးထားတာ ကျွန်တော့်ကိုပြကြည့်လေ။ ရွေးထားတာရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးမော်က သေချာမှတ်ထားသော ကတ်သလောက်နံပါတ်အတိုင်းရှာ၍ -

“ဒီပုံစံက မဆိုးဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ... လည်ပင်းကို တော့ ယောက်ျားလေးအတွက် လည်ပိတ်၊ မိန်းကလေးအတွက် လည်ကပ်။ အရောင်ကိုတော့ အဖြူဆွတ်ဆွတ်နဲ့ အနက်ရောင်ရွေးထားတယ် ...၊ ပြီးတော့ ဆောင်းဝင်တော့မှာ ဖြစ်တဲ့ အတွက်

အနွေးထည်ပုံစံ ပြောင်းထားတယ်။ ကိုတာ အကြိုက်တွေ့ရင် ပြန်စဉ်းစားပါ”

“မဆိုးပါဘူး ... အခုက မိုးနှောင်းရောက် လာပြီဆိုတော့ အဆင်ပြေပါတယ်။ နောက်ထပ်စဉ်းစားတာတွေကော ရှိသေးလား”

သူ စာအုပ်ကို လက်ညှိုးနဲ့ ခံကာ ပိတ်၍ မော့မေးလိုက်၏။ ဦးမြင့်မော်က ခေါင်းညိတ်ကာ -

“ဟုတ်ကဲ့ ... တစ်ခုတင်ပြစရာရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ကိုတာ ပြန်စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပါ”

“ဘာမို့လို့လဲ၊ ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်တဲ့ ကိစ္စပါနေလို့လား”

“ဒီတစ်ခေါက်ထုတ်မယ့်အင်္ကျီတွေကို အမျိုးအစား (၃) မျိုးခွဲဖို့ စဉ်းစားမိပါတယ်”

သူ နားမလည်ဖြစ်သွားသည်။ ။

မြန်မာဂုဏ်ရဲ့ ဆောင်ပုဒ်က အရည်အသွေးကောင်းရမည်၊ အလေအလွင့်နည်းရမည် မဟုတ်လား။

“ကျွန်တော် နားမရှင်းဘူး၊ ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ။ ကျွန်တော့်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောပါ။ ဘာကြောင့် အမျိုးအစား (၃) မျိုးထုတ်ဖို့ စဉ်းစားမိတာလဲ”

“အခုဆို ‘ခေတ်မီ’က ကျွန်တော်တို့ ဆီက ဖော်မြူလာ ခိုးဖူးတာလည်း ကိုတာအသိပါ။ အကျင့်ပျက်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကြောင့် လုပ်ငန်းတွေ ကမောက်ကမဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ နောက်ပြီး ခေတ်မီက ဒါနဲ့ ရပ်မသွားဘူး။ ကျွန်တော်တို့ စက်ရုံတစ်ခုထဲကို အတင်းတိုက်ခိုက်နေတယ်။ မြန်မာဂုဏ်ရဲ့ နာမည် ဒီထက်မြုပ်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ သူတို့ မမျှော်လင့်တဲ့ လှည့်ကွက် ကျွန်တော်တို့ ဖန်တီးမှ ဖြစ်မယ်။ လူတန်းစားမရွေး ဝတ်ဆင်နိုင်မှ မြန်မာဂုဏ်ကို လူသိများ လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပြီ ... ဦးမော်ဆိုလိုရင်းကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ။ ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖော်မြူလာခိုးခံရတဲ့ ကိစ္စက တော်တော်ကို မွေ့သွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ မြန်မာဂုဏ်ဟာ ဒီလောကမှာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ နေခဲ့တာ။ လူတွေ စောင့်ကြည့်နေတဲ့ ကြားက ဒီလိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်ညံ့လို့ ပါ”

“မဟုတ်တာ”

“ကဲ ... ဒါတွေထားပါတော့။ ဦးမော်ကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ”

“ရပါတယ် ... ကိုတာရာ”

“ဟုတ်ပြီ ... အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ဦးမော် အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား။
ကျွန်ဖျူတာဌာနနဲ့ ကော ချိတ်ပြီးပြီလား။”

“ချိတ်ပြီးပါပြီ ကိုတာရဲ့ ။ လတ်မှတ်ပဲလိုပါတော့တယ်”

“ကလင် ကလင်”

စာရွက်တွေကို လှည့်ကြည့်၍ လက်မှတ်ထိုးဖို့ ပြင်စဉ် ဖုန်းက မြည်
လာသည် ။ ဖုန်းကိုမကော -

“ဟယ်လို”

“-----”

“ဟုတ်တယ် ... အခြေအနေကောင်းရဲ့ လား။”

“-----”

ဦးမော်ကို ငြိမ်သက်စွာရပ်နေသည် ။

“ဘယ်လို ... စက်ရုံထဲ သူတို့ လူထည့်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိနေတယ် မဟုတ်
လား။”

“-----”

“ကောင်းပြီ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် စီစဉ်မယ်။ မင်းလည်း ပိရိပါစေ။ သတင်း
မပြတ်ဖို့ ကြားလား။”

“တောက်”

စားပွဲကိုထု၍ သူ တောက်ခေါက်လိုက်မိသည် ။ သမုဒ္ဒရာရေ ဘယ်
သူသောက်သောက် ရလျက်သားနဲ့ ခေတ်မီသည် ဘာကြောင့် ဒီလောက်
ထိ လိုက်ဖျက်ဆီးနေရသလဲ။

“ကိုတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စိုးရိမ်တကြီး ဦးမော်မေးမှ သူတစ်ယောက်တည်း စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဒေါသဖြစ်မိတာကို သတိရ၏။

“ဪ ... ဦးမော်၊ ကျော်အောင်ဆီက”

“တစ်ခုခုထူးတယ်ထင်တယ်”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ခေတ်မီက ခြေလှမ်းသွက်နေတယ်လေ။ လာမယ့်လဆန်းပိုင်းမှာ ဝန်ထမ်းတွေ ခေါ်ထားတာ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ရှိပါတယ်၊ စက္ကတ္တရီ၊ ကွန်ပျူတာနဲ့ စာရင်းကိုင်။ စုစုပေါင်းခန့်မှာက (၅) ဦး”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ စက္ကတ္တရီနေရာမှာ လျှောက်ထားတဲ့ လူကိုပယ်၊ နောက်ပြီး မနက်ဖြန် အတွင်းရေးမှူးရာထူးအတွက် ခေတ္တဆိုင်းဆိုတာ သတင်းစာမှာ သွားထည့်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ လက်မှတ်ထိုးပြီးသောဖိုင်တွေယူပြီး ဦးမော် အခန်းအပြင်ထွက်သွားသည် ။

အမှန်တကယ် သူလိုချင်တာ အတွင်းရေးမှူးမိန်းကလေးမဟုတ်။ သို့သော် မေကြီးတို့ က -

“ယောက်ျားလေးဆိုတာ ငွေစာရင်းတွေကို မိန်းကလေးလောက် အလေအလွင့်မရှိ လုပ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ။ စည်းစနစ်လည်း မရှိဘူး။ မိန်းကလေးဆိုတာ ရုံးခန်းလေးကို အမြဲတမ်း ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ဖြစ်အောင် အနည်းဆုံးထားမယ်။ အဆုံးစွန် ဧည့်သည် လာရင် ကော်ဖီကအစ ပါပြီး

သား”

“အဲဒီစက္ကတ္တရီနဲ့ သား ငြိသွားရင်ကော”

ဟု မေကြီးကို စနောက်မေးတော့ မေငယ်က မျက်စောင်းထိုးသည်။
မေကြီးကတော့ အပြုံးမပျက်။

“သားကိုယုံလို့ လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးကို နောက်လှည့်မကြည့်ခဲ့တာပေါ့။
သားပေါ်ကောင်းနိုင်မယ့်သူဆို ဘယ်သူမဆို မေကြီးတို့ ဆီ ခေါ်လာခွင့်ရှိ
တယ်။ အဓိကတော့ လူမှာ အမျိုး၊ ကြက်မှာ အရိုးဆိုတဲ့ အတိုင်း မျိုးရိုး
ကောင်းရမယ်၊ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ လိမ္မာရမယ်”

ဟု ပြောခဲ့သည်။ အခုတော့ ဒီရာထူးရဲ့ မူလက ဦးမော်၊ ယခုလည်း
ဦးမော်က အတွင်းရေးရာထူးနဲ့ စက်ရုံလုပ်ငန်းတချို့မှာ ဂျာဂျာလည်နေ
လို့ အတွင်းရေးမှူးခေါ်ဖို့ ဖြစ်လာတာ။ ဒီပုံစံအတိုင်းဆို မခေါ်ဖြစ်ဖို့ က
သေချာပြီ။

“ကလင် ကလင်”

ဖုန်းက နောက်တစ်ခေါက် ထပ်မြည်လာပြန်သည်။

“ဟယ်လို”

“ကိုလအတာနဲ့ ပြောချင်လို့ ပါ”

ကူးကူးအသံကြောင့် သူ မျက်မှောင်ကုတ်သွားရ၏။ မဆက်စဖူး အ
ဆက်ထူးလို့ ဘာအရေးကြီးသလဲ။ သိပ်တော့ယုံရတာမဟုတ်။ ဒီကောင်
မလေးက သူရစ်စရာလူ အိမ်မှာ မရှိရင် သူ့ကိုရစ်တာများ သည်။

“ကူးကူးလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ စောစောက တစ်ခါဆက်သေးတာ။ ဖုန်းမအား

ဘူးဆိုလို့ အခုပြန်ဆက်တာ။ ဒီမှာ မေကြီးက ဆက်ခိုင်းတာလေ”

“ဟုတ်လို့ လား”

မယုံသင်္ကာသလိုမေးတော့ ကူးဘက်က အသံတိတ်သွားပြီး ပြီးမှ -

“လူကိုများ အားလို့ ဖုန်းဆက်တယ်များ ထင်နေလား။ ကိုကိုဆီဆက် မယ့်အစား ကူးရဲ့ သူငယ်ချင်း သဇင်တို့ နွယ်ဝေတို့ ဆီဆက်ပြီး ပျော်စရာတွေ ပြောမှာ ပေါ့။ လျှောက်လည်ဖို့ date လုပ်မှာ ပေါ့။ ကိုကိုကို သတိရရင် ကံကောင်းတယ်မှတ်”

“မိကျောင်းမရေ တော်ပါတော့။ မေငယ်က ဘာတဲ့ လဲ”

“ဟွန်း ... လူကိုများ မိကျောင်းလေးဘာလေးနဲ့ ။ ကိုကိုက ပုတ်သင် ညှိစိမ်းစိမ်းနံနံကြီး”

“ဒီမှာ ကိုကို အလုပ်ရှုပ်နေတာ နည်းနည်းလေး အလိုက်သိဦး ကူး”

ဒီကောင်မလေး မထင်ရင်မထင်သလို ရစ်နေမှာ စိုးလို့ စကားစပြန် ဖော်နေရသည် ။ မေလေးကတော့ အဲဒါ မင်းတို့ အလိုလိုက်လွန်း၍ တဲ့ ။ ဟုတ်မှာ ပါ။ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ အပြစ်တွေပါပဲ။

“မေငယ်က အုန်းထမင်းချက်တယ်။ ဘာအလုပ်တွေပဲအရေးကြီးနေနေ စောစောပြန်ခဲ့ပါတဲ့ ။ ကူးဆန္ဒကတော့ ကိုကိုမ လာလေ ကောင်းလေ နားညည်းသက်သာတယ်”

“ဂျောက်”

ငါပြောရမယ့်စကားကို သူက ဦးအောင်ပြောပြီး အနိုင်ပိုင်းသွားသေးတယ်။ ကူးရေ ညည်းတော့နော်။

အခန်း (၅)

“ကျောင်းပိတ်တာတောင် မလာနိုင်အောင် နင်က ဘာတွေအလုပ်များ နေလို့ လဲ ဒေါ်ကူးကူးရဲ့ ”

စက်ဘီးဒေါက်ထောက်ရုံရှိသေး သဇင်ရဲ့ စကားကြောင့် ကူးမျက်နှာ လေး ချစ်စဖွယ်လေး ရှုံ့သွားကာ -

“နင်ဘာသိလဲ သဇင်ရဲ့ ။ ငါ့မှာ ဘာအပြစ်မှ မလုပ်ဘဲ အကျယ်ချုပ်ဖြ စ်နေလေရဲ့ ”

“ဟာ ဟ လင်းစမ်းပါဦး”

“(၂၄) နာရီစောင့်ကြည့်ခံနေရတာလေ။ စားတော့ စားပြန်ပြီ၊ သွား တော့ သွားပြန်ပြီ။ ပြီးတော့ ... cooking ထရိန်နင်နဲ့ cleaning တဲ့ ”

“တယ်မိုက်ပါလား။ ဒါဆို အိမ်ထောင်ထဲထည့်ဖို့ ပေါ့”

“သွားသေလိုက်ပါလား။ ဒီမှာ နော် နှာတင်းနေပါတယ်ဆိုတာ ငါ့မှာ အပြင်ထွက်ချင်တာ တစ်ပိုင်းသေလို့ ။ ဒီကျောင်းကလည်း ဘာကြောင့် (၂) လဆိုတဲ့ ပိတ်ရက်တွေထည့်ပေးထားသလဲ မသိဘူး”

“ကိုကိုကကော”

ကိုကိုကွယ်ရာမှာ အမြဲတမ်း ကိုကိုလို့ စနောက်ခေါ်ရင်း သဇင်လည်း ကိုကိုဖြစ်နေပြီ။

“ဟင်း ... သူကမှ ပိုတောင်ဆိုးသေး။ ကူမပြောပေးတဲ့ အပြင် အပြင် မသွားရေး ချောက်တွန်းချင်နေတာလေ။ သူပါမှ သွားရမှာ မို့ ခေါ်တာကို ခေါ်ချင်လို့ ခေါ်တယ်များ မှတ်နေသလားမသိဘူး။ အထာကိုင်သေး။ ငါ့ သူငယ်ချင်းနဲ့ တောင် သဘောမတူချင်တော့ဘူး”

“မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ရှင့်၊ ကျွန်မကို သူကလွဲရင် ကြိုက်မယ့်သူမရှိလို့ ပါ”

“အာလူးကြော်”

“ကြွပ်ကြွပ်လေးပါ”

“ရွရွလေး လုပ်စမ်းပါ”

နှစ်ယောက်သားရဲ့ ရယ်သံဟာ အတော်လေး ကျယ်လောင်သွားသည်။ ။

သဇင်အိမ်က ကူးအိမ်လိုပဲ အင်မတန်မှ ရင်းနှီးနေသဖြင့် ကူးအတွက် အားနာစရာ၊ ရှက်စရာ ဘာမှ မရှိ၊ သဇင်အဖေက နှလုံးအထူးကုဖြစ်ပြီး အမေက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က ပါမောက္ခ ဖြစ်သည်။ ။

သဇင်အစ်ကိုကတော့ နိုင်ငံခြားမှာ ပါရဂူဘွဲ့ယူတုန်း။ အမိအဖေတွေ တော်သလောက် သဇင်ကျမှ ရိုးရိုးမေဂျာနဲ့ ငလောင်မဖြစ်နေတာကတော့ သမီးပေါက် တစ်ယောက်ထွန်းသည် ဟု ဆိုရမလား။

ကူးတို့ သူငယ်ချင်းအားလုံးကတော့ ဘာထူးလို့ လဲ။ တစ်ယောက်တစ်မျိုးနဲ့ ဆိုးနေကြတာပဲလေ။ ဒီ (၄) ယောက်သာပေါင်းမိလျှင် တစ်ခုခုဖြစ်ပြီသာမှတ်။

“ဒါနဲ့ မိတိုးတို့ ဆီကကော အဆက်အသွယ်ရရဲ့ လား”

စားပွဲပေါ်မှာ အလှတင်ထားသော ပန်းသီးကို ကိုက်စားရင်းမေးလိုက်တော့ သဇင်ကလည်း အိမ်ရှင်ပီပီ သူပါ လိမ္မော်သီးခွာစားရင်း။

“ရနေဦးမယ် စောင့်နေ။ သူက ငါတို့လို sample လေးမဟုတ်တော့ဘူး”

“Why”

သဇင်ရဲ့ စကားကို နားမလည်သဖြင့် စကားတောက်လိုက်သည် ။

“သူ့မှာ ဂတ်ဂတ်ကြီးရှိနေပြီလေ”

“ဟာ ... အဟွတ် ဟွတ်”

စားနေရင်း တစ်စုံတစ်ရာ အံ့ဩစရာ၊ ထိတ်လန့်စရာနဲ့ ကြုံလျှင် အစာတွေ သီးကာ မျက်နှာပါရဲလာကာ သီးနေတာလည်း တော်တော်နဲ့ မပျောက်။

“အဟွတ် ဟွတ်”

“ရေသောက် ... ရော့”

သဇင်လည်း ကပျာကယာ ရေထခပ်ပေးကာ တိုက်လေသည် ။ စူးအောင့်သောရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့် ခပ်ပြင်းပြင်းဖိကာ တစ်စက္ကန့်လောက် အသက်အောင့်လိုက်မှ နေသာထိုင်သာ ဖြစ်သွားတော့သည် ။

“အဲဒီလောက် အံ့ဩစရာကောင်းနေလို့ လား”

အံ့ဩစရာကောင်းတယ်လို့ ကူးကတော့ သတ်မှတ်သည် ။ သူငယ်ချင်း (၄) ယောက်မှာ အတွဲမညီဘဲရှိနေတာ တိုးတိုးဝေ။

စကားနည်းသလောက် ကြောက်တတ်တဲ့ နေရာမှာ လည်း နှစ်ယောက်မရှိချေ။ အခုတော့ ဘယ့်နှယ် မတွေ့လိုက်ရတဲ့ (၂) ပတ်အတွင်းမှာ

...

“ငါတော့ နားမလည်တော့ဘူး ရှင်းဦး”

“ဪ ... ငါက လိမ်စရာလား။ ကျောင်းမပိတ်ခင်ကတည်းကတဲ့ ။ အဲဒါတောင် ငါက ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ကမှ သိရတာ”

“Wonderful”

ကြည့်ပါဦး။

မိတိုး လျှို့ဝှက်ချက်က ဒီလောက်ပါးနပ်သည် ။ ကူးတို့ မသိလိုက်ရတာက နာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

ကောင်မစုတ်၊ ကျောင်းဖွင့်မှ အမှုန့်ထောင်းပြီး ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်မှာ သွားမျောပစ်လိုက်ဦးမယ်။

“အဲဒီထက် အံ့ဩစရာကောင်းတာက သူ့ကောင်က သိပ်ပွေတယ်ဆိုပဲ”

“ဟင် ... အဲဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲနော်။ ငါတို့ သူငယ်ချင်းလေးက ယင်ဖိုတောင်သန်းဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မတန်မရာ”

သဇင်က ခေါင်းညိတ်၍ စလောင်းလိုင်းဖွင့်ကာ -

“ဟုတ်တယ် ... နင်မှ မဟုတ်ဘူး အန်တီခိုင်တို့လို အဆင့်အတန်းမခွဲတဲ့ သူကအစ သဘောမတူဘူး။ ငွေမရှိတာ ရှာလို့ ရတယ်။ အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းတာက ပြင်လို့ မရဘူးတဲ့ ။ မိတိုးကျတော့လည်း သူ့ကောင်မလေးကို သိပ်ယုံပုံရတယ်။ သူ့ကို တကယ်ချစ်တာပါပဲ”

“ဟယ် ... မိတိုးကတော့ မျက်မှန်တပ်ရတော့မယ်။ ဘာမှ မက်စရာမရှိတာများ သူက ယောက်ျားလေးတွေအကြောင်း ဘာသိတာမှတ်လို့ ။

တကယ်ချစ်တာပါ ပြောနေရတာလဲ။ ယောက်ျားဆိုတာ ရှေ့မှာ သာ ကိုယ့်အတွက်ဖြစ်နေတာ ကွယ်ရာမှာ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ”

“အယ် ... ဒေါ်ကူးကူး၊ ရှင်က သိလာချည်လား။ ဘယ်နှယ် အချစ်ဦးက ဆရာမနဲ့ လာတွေ့နေရတာလဲ။ ရှင်က ဒီလောက်ပြောပုံရတာ ဆိုရင်”

“No No ... ထင်ချင်သလို ထင်မနေနဲ့ ။ ကျုပ်က ရည်းစားမထားဖူးပေမယ့် ဒါက Experiment အရသိခဲ့တာ”

“အတွေ့အကြုံအရ ပြောရအောင် ရှင်က ရည်းစား ဘယ်နှခါထားဖူးလို့လဲ”

“Hear a way”

“အစုတ်ပဲ့မ၊ ကဲ ... ဒါထားပါတော့။ ရှင်ပြောနေတဲ့ အခက်အခဲ cooking and cleaning ”

“မေလေးပေါ့၊ ဘာတွေဖြစ်နေလဲမသိပါဘူး၊ ဘယ်မှ ကိုပေးမသွားချင်ဘူး”

“အင်း ... အရွယ်ရောက်နေတဲ့ သမီးလေးဆိုတော့ ဘယ်စိတ်ချနိုင်တော့မလဲ။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် တစ်ဖက် (၄) ယောက် ဘော်ဒီဂတ်ထားပေးဖို့ အကြံတောင်ရှိနေသလားမသိ။ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ စောင့်ရှောက်ဖို့ဆိုပြီးလေ”

သဇင်က လူကြီးလေးသံဖမ်းကာ ပြောသဖြင့် ကူး ပန်းသီးနဲ့ ပေါက်ပစ်လိုက်သည် ။

“လာ ... ထ အပြင်သွားပြီး ရခိုင်မုန့်တီသောက်ရအောင်။ ငါ ငတ်နေတာကြာပြီ။ ဒီလို အပြင်ထွက်ရဖို့ ဆိုတာ ငါ့အတွက် ဘုရားပေးတဲ့ ဆုပဲ”

“ခဏနေဦး”

သဇင်က အပေါ်ထပ်တက်သွားသည်။ ကူး တီဗီကိုပိတ်ပစ်လိုက်ကာ ဧည့်ခန်းမှာ ချိတ်ထားသော ကိုယ်လုံးပေါ်မှ မှန်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ဆံပင်ရှည်ကို သပ်လိုက်သည်။

ရှပ်အင်္ကျီလက်ရှည်နဲ့ သရိုးကွာတား ဂျင်းပန်ကို ဝတ်ထားသဖြင့် ကိုကိုမြင်ရင် ဆူချင်မှာ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကူးဆံပင်တွေပြီးပေးရတိုင်း -

“ငါ့ညီမမှာ အပြစ်မပြောနိုင်တာဆိုလို့ ဒီဆံပင်ရှည်တာတစ်ခုပဲရှိတယ်။ အကျင့်က ရှုပ်ပြာပြာ၊ စိတ်က ကောက်တတ်သေး”

သဇင်ဆင်းလာတော့ သူမစက်ဘီးနဲ့ ပဲ ထွက်လာဖြစ်သည်။ ဒီလမ်းထိပ်က ရခိုင်မုန့်တီဆိုင်သည် မုန့်လည်းကောင်းသလို လူလည်း စည်သည်။ ကိုကိုကတော့ -

“ပူစပ်ပူလောင်ကြီး မကြိုက်ပါဘူး”

တဲ့။

ကူးကတော့ (၂) ပွဲကို အသာလေးစားနိုင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုနဲ့ လိုက်စားလျှင် ငရုတ်သီး အဲဒီလောက်မထည့်နဲ့။ မိန်းကလေးတစ်ပွဲ တော်ရောပေါ့။ ဟိုဟာတား ဒီဟာတားနဲ့ ပွစိ လုပ်နေတတ်သည်။

အခုတော့ စားချင်သလို စားလို့ ရပြီ။

“ဒေါ်ကြီး ... ပဲကြော်များများ လေးထည့်ပေးနော်။ ငရုတ်သီး ကိုယ့်ဘာသာ ထည့်မယ်”

“ဘယ်တုန်းကတည်းက ငတ်နေတာလဲ”

“နှစ်တစ်ရာကြာပြီ၊ စာနာစမ်းပါဟယ်၊ နင့်သူငယ်ချင်း ဒီအစားအစာ

တွေ စားချင်လို့ နင့်ဆီ လစ်လာတာ”

“တော်တော်ကို ချစ်ဖို့ ကောင်း”

* * *